

Човекът отговаря неохотно, без да се обръща:

— Жената се помина. Една неделя стана...

— Бре-е!... Ами че как тъй?.. Тя, май, ти беше втора?

— Втора. Няма две години откак се водим... Пък дечурлигата хептен ситни, най-малкото осем месеци... Отивам на село, имам сестра вдовица... Да ще, да дойде за някой ден да гледа къщата...

— Бре-ей!... Тю!... И ти си без късмет, човече!... С първата — тъй, сега и с тази... Тю-ю! Тошо, я дай две шишенца от бай Гена, за Бог да прости!

Сега вятърът фучи по-силно, на широко, без да се къса на отделни вихрушки. Едрият дъжд зачестява и чука, като камъни, по керемидите. В това време до агенцията претрупоява и спира каруца. Владко наднича от вратата. От каруцата бързо слизат мъж и жена, свалят багаж, влизат в агенцията, бавят се малко, и след това притичват до кръчмата.

Бурята почва да вилнее. Небе, земя, село, дървета — всичко се е сляло в тъмен въртоп, който бучи, плющи и реве на различни гласове. Сивата мрачина, потопила